

เรื่องเล่ารางวัล

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ชื่อผลงาน “เวลาของชีวิต”

นางสาวคุณากรณ์ วงษ์ทองดี

งานการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต /ฝ่ายการพยาบาล

ท้องฟ้าวันนี้ไม่สดใสตั้งแต่วันวาน ความมืดครึ้มเข้าปกคลุมทันทีหลังสิ้นเสียงพูดจากปลายสาย “ปู่เข้าโรงพยาบาลนะ แชนขาอ่อนแรง ข้างซ้าย ลื่นจุปาก พูดไม่ชัด” ขอบตาของฉันทันทีเริ่มร้อนผ่าว หยาดน้ำตาไหลรินลงสองข้างแก้ม พร้อมเสียงสะอื้นให้ที่ดังขึ้นเรื่อย ๆ ใจของฉันทันทีระวัไปด้วยความหวาดกลัว ตามด้วยเสียงคำถามที่ดังขึ้นในความคิดของฉันทันทีอย่างต่อเนื่อง “ทำยังไงดี ฉันทันทีจะทำยังไงดี” ฉันทันทีถามตัวเองซ้ำ ๆ แต่กลับไม่ได้รับคำตอบใด ๆ ความกลัวเริ่มถาโถมเข้ามาจนฉันทันทีตระหนักได้ว่า เราไม่สามารถควบคุมทุกอย่างบนโลกใบนี้ได้ในเวลาเดียวกัน

“ปู่” ภาพชายชราผมขาวโพลน ผิวสีแทน ใบหน้าเปื้อนไปด้วยรอยยิ้มที่อบอุ่นผุดขึ้นในความทรงจำของฉันทันที ปู่เป็นโลกเกือบทั้งใบในชีวิตของฉันทันที แม้ว่าเมื่อก่อนฐานะทางครอบครัวของฉันทันทีไม่ค่อยดีนัก แต่ปู่ก็เลี้ยงฉันทันทีมา อย่างดี ด้วยความรักและความอบอุ่น นั่นทำให้ฉันทันทีรักครอบครัวของฉันทันทีมาก จนบางครั้งก็ฉันทันทีพยายามชวนยายเพื่อให้คนที่ฉันทันทีรักมีชีวิตที่ดีขึ้น แต่ทว่าก้าวเดินไปให้ถึงจุดหมายนั้นมันทำให้ทุกขยากล้าปากทุกคนพร่ำบอกกับฉันทันทีว่า “พอแล้ว แค่นี้ก็ดีแล้ว” แต่เมื่อฉันทันทีมองไปยังคนที่ฉันทันทีรักและรักฉันทันที ความรู้สึกเหล่านั้นผลักดันให้ฉันทันทีก้าวเดินต่อไป แม้หนทางข้างหน้าจะลำบากเพียงใด จนเวลาที่มาร่วมกันระหว่างเรลดน้อยลงไป

4 ปีที่แล้ว ปู่เริ่มเจ็บแน่นหน้าอก หายใจลำบาก แพทย์วินิจฉัยว่า ปู่เป็นโรคหัวใจและเข้ารับการผ่าตัดทั้งหมด 3 ครั้งในวัย 72 ปี ทุกครั้งของการผ่าตัดพวกเราภาวนาว่าทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี แล้วก็เป็นอย่างนั้น หลังออกจากโรงพยาบาลปู่กลับมาสดขึ้น แจ่มใส ช่วยเหลือตัวเองได้ดี จนแทบเป็นปกติ ไปพบแพทย์ตามนัดสม่ำเสมอและไม่เคยต้องนอนโรงพยาบาลอีกเลย ภาพของชายชราวัย 76 ปีที่ดูแข็งแรง ทำให้ฉันทันทีวางใจและปล่อยเวลาผ่านไปอย่างสบายใจไปกับการทำงานเก็บเงินและการเที่ยวพักผ่อน จนลืมคิดไปว่าเวลาที่มิระหว่างเรามาอาจเหลือไม่มากแล้ว จนกระทั่งวันหนึ่งฉันทันทีได้รับข่าวที่ทำให้ฉันทันทีต้องกลับไปอยู่กับวังวนของความกลัวอีกครั้ง เมื่อปู่ต้องเข้าป้อนอนในโรงพยาบาลด้วยอาการเส้นเลือดในสมองตีบ แชนขาข้างซ้ายอ่อนแรงจนไม่สามารถขยับได้ ขา 2 ข้างที่เคยใช้เดินเที่ยวเล่นตอนนี้อยู่เป็นไม้เท้าแทน อาหารแสนอร่อยกลับกลายเป็นรสชาติที่ไม่คุ้นเคย คำพูดที่เคยเสียงดังฟังชัดเปลี่ยนเป็นคำที่ฟังไม่ถนัดนัก ใบหน้าที่เคยมีแต่รอยยิ้ม บัดนี้มีแต่ความหม่นหมอง เศร้าสร้อย บ้านที่เคยอบอุ่น เต็มไปด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะเปลี่ยนเป็นโรงพยาบาลขนาดเล็ก สมาชิกในครอบครัวบางคนต้องเปลี่ยนบทบาทมาดูแลปู่อย่างเต็มตัว แม้ว่าเราจะเตรียมทุกอย่างเพื่อดูแลปู่ให้ดีที่สุด แต่ความทุกข์ทรมานจากความเจ็บป่วยที่ฉันทันทีมองเห็นบนใบหน้าและแววตาของปู่ก็ไม่ได้ลดลงเลย วันเวลาผ่านไปอย่างช้า ๆ ปู่ยังไม่ดีขึ้น ทุกวันหยุดและเวลาที่เหลือเพียงน้อยนิดในแต่ละวันจากการทำงานของฉันทันทีถูกใช้ไปกับการขับรถประมาณ 3 ชั่วโมง เพื่อกลับไปดูแลปู่ที่บ้าน ฉันทันทีทำทุกอย่างด้วยความใส่ใจเหมือนกับที่ฉันทันทีดูแลผู้ป่วย โดยหวังว่า ปู่จะกลับมาช่วยเหลือตนเองได้ดีขึ้นและมีความสุขมากขึ้น ถึงแม้ว่าภาระหน้าที่ตรงหน้าของฉันทันทีจะมีมากมายเพียงใด เส้นทางเดินที่ฉันทันทีเคยวาดฝันไว้ว่าจะเลื่อนรางจนแทบสิ้นหวัง “เหนื่อยเหลือเกิน เมื่อไรนะที่เราจะได้กลับไปใช้ชีวิตเหมือนเดิม” เสียงหัวใจของฉันทันทีตะโกนออกมาแบบนั้น แต่เมื่อฉันทันทีหันไปมองสบสายตาของปู่ที่มองมายังฉันทันที มันทำให้ฉันทันทีรู้ว่า นั่นคงเทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดที่ปู่กำลังเผชิญ ฉันทันทีหวังเหลือเกินว่าพวกเราจะได้ก้าวผ่านเรื่องราวอันเลวร้ายนี้ไปด้วยกันและกลับมามีความสุขอีกครั้ง ประโยคหนึ่งที่ฉันทันทีเคยได้ยินบ่อยครั้งว่า “อาชีพพยาบาลมีเวลาดูแลคนอื่นได้ แต่ไม่มีเวลาดูแลคนในครอบครัว” วันนั้นฉันทันทีได้สัมผัสความรู้สึกนั้นแล้ว ฉันทันทีเคยหลงผิดคิดว่า เงินสามารถทำให้ครอบครัวของฉันทันทีดีขึ้นและมีความสุข แต่วามันไม่ใช่เลย สิ่งสำคัญของครอบครัว คือ “การมีชีวิตอยู่” และ “การใช้เวลาร่วมกัน” ในชีวิตที่เหลืออยู่

จากเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของฉันทันที ทำให้ฉันทันทีตระหนักได้ว่า วันเวลาที่หมุนเวียนล่องลอยผ่านไปนั้นไม่สามารถย้อนกลับมาได้ สิ่งสำคัญ คือ เราควรใช้เวลาที่เหลือกับคนที่เรารักให้คุ้มค่าที่สุด เส้นทางชีวิตของคนแต่ละคนก็เช่นกัน เราไม่อาจคาดเดาได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น บางคนสามารถเดินตามเส้นทางชีวิตที่วางไว้โดยไม่เจออุปสรรคใด ๆ แต่บางคนอาจต้องพานพบกับอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่จนไม่สามารถเดินตามเส้นทางที่วาดฝันไว้ได้ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเส้นทางเดินของชีวิตจะหยุดอยู่เพียงแค่นั้น เรายังสามารถที่จะมองหาเส้นทางอื่นให้เราก้าวเดินต่อไป ทุกกำลังใจและคำขอบคุณที่ฉันทันทีได้รับจากครอบครัว ทำให้ฉันทันทีรู้ว่า ฉันทันทีไม่ได้ผ่านเรื่องนี้ไปเพียงลำพัง และทำให้ฉันทันทีมีพลังมากพอที่จะก้าวผ่านเรื่องราวเหล่านี้ไปด้วยกันท้ายที่สุดแล้วฉันทันทีคิดว่า สิ่งหนึ่งที่ฉันทันทีไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่าบทสรุปสุดท้ายของ “ปู่” และครอบครัวของฉันทันทีจะดำเนินไปในรูปแบบใด แต่ฉันทันทียังคงมีความหวังในใจเล็ก ๆ ว่า ขอให้ความเอาใจใส่ ความพยายาม ความอดทนที่ฉันทันทีได้ทำไป ถึงแม้จะเหนื่อยเพียงใด ส่งผลทำให้ปู่ของฉันทันทีมีรอยยิ้มและมีความสุขกับเวลาในชีวิตที่เหลืออยู่ หากวันใดที่พวกเราต้องพรากจากกัน เมื่อฉันทันทีมองย้อนกลับไปขอให้มีแต่เพียงรอยยิ้มและความทรงจำดี ๆ ของพวกเราตลอดไป สุดท้ายนี้ฉันทันทีอยากบอกปู่ว่า “หนูรักปู่มาก ๆ เลยนะ”